

עשרים באב חי"ט

החיוב להביא קרבן העצים הוא מצד ענין הנדר, שבו הולכים אחר לשון בני אדם. ואם כן כשמשפחה מסוימת נדרה עצים ביום מסוים, ידעו שכמה וכמה פעמים חל יום זה בשבת, וידעו שהמשפחה הקודמת ירצו להקריב עד השבת, ואם כן כשנדרו כיונו שיאחרו ולא יקדימו.

כשאחד הימים של "זמן עצי כהנים והעם" חל בשבת אזי "מאחרין ולא מקדימין" את היום טוב. ובטעם הדבר מפרש רש"י בפירושו לגמרא "אכתי לא מטא זמן חיוביהו ואם יקדימוה לא יצאו ידי חובתן וכן זמן עצי כוהנים שקבוע להם זמן קבוע בנדרם". וברש"י לרי"ף "לפי שכל היום של ע"ש זמן הוא למביא עצים עד עכשיו ואינם רוצים שיכנסו בזמנם להביא עצים וקרבן עצים בעוד שזמן הישנים עדיין להביא".

והנה, בהשקפה ראשונה משמע, שב' הפירושים חולקים. דלפי פירוש רש"י לרי"ף אילו המשפחה הקודמת היו מסכימים היו יכולים להקדים את היום טוב, ומפשטות פירוש רש"י על הגמרא משמע שגם אם המשפחה הקודמת היו מסכימים, מ"מ לא היו יכולים להביא, כי עדיין לא מטא זמן חיוביהו.

אך יש לומר שב' הפירושים אינם חולקים. והביאור: החיוב להביא את העצים הוא מצד ענין הנדר, שבו הולכים אחר לשון בני אדם. ואם כן כשמשפחה מסוימת נדרה עצים ביום מסוים, ידעו שכמה וכמה פעמים חל יום זה בשבת, וידעו שהמשפחה הקודמת ירצו להקריב עד השבת, ואם כן כשנדרו כיונו שיאחרו ולא יקדימו.

והנה, מזה מובן בנוגע להוספה בצדקה בשייכות ליארצייט שחל בשבת, שאפשר להקדים את נתינת הצדקה לערב שבת, (ואין לומר "אכתי לא מטי זמן חיוביהו") כי הנדר הוא לכתחילה מתאים להוראת חז"ל "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה".